

پیشنهاد همون دستوره؟

«پسر عجب فیلمی بود»، «یه زمان خوندم، شاهکار»، «آهنگه رو می فرستم برات، خیلی آرمش بخشه». ما دوست داریم چیزهایی را که از شان لذت می بریم، با دیگران شریک شویم. معمولا دوتا دلیل اصلی برای این کار وجود دارد؛ اول این که دل مان نمی آید دوست عزیزمان از کیف و لذتی که ما تجربه کرده ایم، محروم باشد. دوم این که علاقه داشتن به چیزهای مشترک، آدم ها را به هم نزدیک تر می کند و سوژه گفت و گو بهمان می دهد؛ بنا بر این ما فیلم و زمان و شعر و موزیک و بازی به دوستان مان پیشنهاد می کنیم. بعضی وقت ها اما به دوست مان توصیه می کنیم فلان فیلم را ببیند چون «سلیقه دوستم خیلی چیه! بهتره عوضش کنه» یا حتی خودمان هم دلیل مشخصی برای دوست داشتن مور دپیشنهادمان نداریم ولی فلان کارگردان یا فلان نویسنده آن را تأیید کرده پس لابد خوب است؛ به این ترتیب مخ دوست عزیزمان را آسفالتهای می کنیم تا از چیزی که ما دوست داریم یا فکر می کنیم باید دوست داشته باشیم، خوشش بیاید؛ «فیلمه رو دیدی؟»، «فیلمه رو دیدی؟»، «فیلمه رو ببین!» «خب اسم این کار، «دستور دادن» است حتی اگر همچنان «پیشنهاد» صدایش کنیم. دوست های نزدیک و صمیمی، معمولا علایق مشترک دارند اما نه لازم است و نه ممکن که در صدر صد چیزها سلیقه شان مثل هم باشد. نکته مهم این است که رفقای خوب می توانند درباره دوست داشتنی ها و دوست نداشتنی های شان با هم حرف بزنند و از این حرف زند و کنار هم بودن، کیف کنند.

آدم آهنی سازها!

گفت و گو با ۳ نفر از بچه های تیم روباتیک آرمان که سال گذشته مقام اول

مسابقات جهانی فیر اکاپ کره جنوبی را به دست آوردند

مصطفی میرجانیان | روزنامه نگار

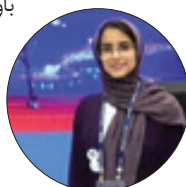
درست است که کرونا اوضاع مان را به هم ریخته و مسابقات را به تعطیلی کشانده است اما ما کلی دوست کار درست سراغ داریم که حالا حالا های می توانیم پای حرف های شان بنشینیم تا از موفقیت های شان برای مان بگویند مثل بچه های قهرمان فیر اکاپ ۲۰۱۹ کره جنوبی که به صورت تیمی چهار مدال ارزشمند کسب کردند؛ مقام اول لیگ روبات های پرند، مقام اول لیگ عملیات غیر ممکن، مقام اول چالش فنی روبات های پرند و مقام چهارم لیگ جنگجوی سبک، تیه هایی است که بچه های مشهدی به دست آورده اند. تیم های پسران و دختران روباتیک آرمان در مجموع هشت شرکت کننده دارند و ما در جوانه امروز به نما یندگی از تیم دختران با «طهورا صفری» و «مریم حسینی» صحبت کردیم و «امیر محمد حسینی» هم به نیابت از پسر های قهرمان روباتیک به این گفت و گو دعوت شده است. با بچه ها و کار فوق العاده پیچیده شان آشنا شویم.

جادوگری با صفرویک

وقتی از روبات صحبت می کنیم، خیلی های مان یاد آدم آهنی هایی می افتیم که کار های عجیب و غریب انجام می دهند؛ یا ماشین های کنترل ی بزرگی جلوی چشم مان می آید که کلی سیم و قطعه الکترونیکی از آن ها آویزان است اما بچه ها تعریف دقیق تری از روبات ها دارند. مریم حسینی می گوید: «روبات ها مثل ماشین ها هستند. به طور کلی می شود گفت هر چیزی که کار ما آدم ها را راحت کند، روبات نام دارد. تعریف در ست ترش می شود ماشین های هوشمندی که برنامه ها را دریافت می کنند و طبق آن تصمیم می گیرند که در موقعیت های مختلف چه کاری انجام دهند. روبات ها الزام آن غول های آهنی انسان نما نیستند که به ذهن می آیند بلکه می توانند دستگاه های خیلی ساده ای باشند و قید «هوشمند بودن» است که آن ها را در دسته روبات ها قرار می دهد». مریم برنامه نویسی تیم روباتیک است. او رشته تخصصی اش را این طوری توضیح می دهد: «برنامه نویسی یعنی بتوانیم زبان خودمان را به زبان ماشین تبدیل کنیم. زبان ماشین ها و رایانه ها در اصل از عدد های صفر و یک شکل ساخته می شود. این اصل برنامه نویسی است اما حالا زبان های دیگری هم به وجود آمده است تا حرف زند با رایانه ها آسان تر شود. مثلا در زبان ابتدایی برنامه نویسی اگر بخواهیم چند دستور را به یک روبات بدهیم، باید کدهای مختلفی بلد باشیم. حفظ کردن این کدهای متشکل از صفرویک، خیلی سخت است اما با زبان های دیگر و کدهای ساده تر می توانیم خواسته های مان را خیلی راحت تر به روبات ها بفهمانیم. زبان ها می توانند امکانات زیادی در اختیار یک برنامه نویسی قرار بدهند تا روبات ها قادر به اجرای دستورات پیچیده شوند».

روبات هایی که می میرند

باورش سخت است که بچه ها چند ماه حتی چند سال روی یک روبات کار می کنند اما وقتی از مسابقه بر می گردند، روبات شان را باز و در واقع نابود می کنند. از «طهورا صفری»، سرگروه تیم دختر ها می پرسیم چقدر از این بابت حرص می خورند؟ می گوید: «ساخت یک روبات هزینه زیادی دارد و اگر تیم بخواهد برای هر روبات از قطعات جداگانه ای استفاده کند، این هزینه خیلی خیلی زیادی می شود. بیشتر قطعه هایی که ما برای ساخت روبات ها استفاده می کنیم، وارداتی است و با دلار حساب می شود. یک روبات ساده برای مان حدود ۱۵ تا ۱۰ میلیون تومان آب می خورد. پس مجبوریم بعد از هر بار شرکت در مسابقه، حاصل دسترنج چند ماه مان را باز و برای کار بعدی

سبز انگشتی

ظرف یک بار مصرف گیاهی؛ مُسکنی برای وجدان دردهای مان

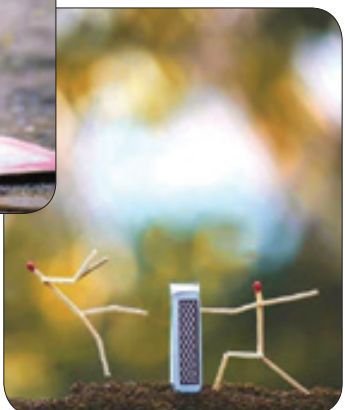
مریم ملی | روزنامه نگار

«این ظرف ها برای طبیعت هیچ ضرری نداره. اگه رهاش کنی تو طبیعت، خودش تجزیه میشه و اگه حیوانی هم اون رو بخوره مشکلی براش پیش نمیا. به اینا میگن ظرف های یک بار مصرف گیاهی!» شاید شما هم چنین حرف هایی را از آدم های مختلف شنیده باشید به خصوص این روز ها و شب ها که ماه عزاداری های محرم هم از راه رسیده و خیلی ها نذری می دهند تا به نوعی به عزاداران امام حسین (ع) خدمت کنند. ظرف های یک بار مصرف گیاهی در پاسخ به اعتراض هایی که به ظروف پلاستیکی وجود داشت، ساخته شدند؛ ظرف هایی که سازندگان و فروشنده گانش می گویند برای طبیعت هیچ ضرری ندارد و خیلی راحت تبدیل به کمپوست می شوند اما این ادعا چقدر واقعی است؟ آیا هر چیزی را که از جنس گیاهان باشد، می توانیم با خیال راحت استفاده کنیم و نگران تجزیه شدنش نباشیم؟ راستش را بخواهیم مدت زیادی است که با ورود این ظرف های گیاهی، داد و ستداران

محیط زیست در آمده که «آخه اینا دیگه چی بود ساخته شد!» آن ها می گویند در این ظروف مقادیر قابل توجهی پلاستیک و مواد دیر تجزیه پذیر وجود دارد؛ مثلا موادی که برای فرم دادن ظروف به کار می رود و مدت زیادی در طبیعت باقی می ماند. بخشی از این مواد زیر نور خورشید به پلاستیک های خیلی ریز تبدیل می شوند که به میکرو پلاستیک معروف هستند. پس کاملاً گیاهی بودن این ظرف ها یک دروغ بزرگ است اما حتی اگر یک ظرف صد درصد گیاهی هم وارد بازار شود باز نمی توان گفت: «خیال تنو راحت! هر چقدر دل تنو می خواد ظرف گیاهی مصرف کنی. اصلا ظرف گیاهی واسه خونه بخردی تا مدام ظرف ها کثیف نشن و بتونید اون ها رو بار ببندازید.» اگر گفتید چرا؟ چون برای تهیه این ظروف لازم است کلی ذرت که گیاه اصلی به کار رفته در آن هاست، کاشته بشود در حالی که کشور ما سال هاست کمبود آب دارد و ما با استفاده از این ظرف ها به خیال مراقبت از محیط زیست، در دسری تازه برای کشور مان ایجاد کرده ایم. به قول مادر بزرگ ها «آدمیم ابرو را مرتب کنیم، زدیم چشمش را هم کور کردیم. مگر آن که مواد اولیه اش را وارد کنیم تا هزینه مصرف آب به دوش ما نیفتد.

هنر کبریتی

از: shutterbug_raaj

مسابقه داستانک

بچه ها این هفته یک مسابقه براتون برگزار می کنیم تا خواب از سرتون بپره، اونم مسابقه با جایزه! برای شمای که نویسندگی رو دوست دارین یا می خواین نوشتن رو از یه جایی شروع کنین. مسابقه ساده است، کافیه یه کم وقت بذارین و از خلاقیتتون بیشترین استفاده رو ببرین. باید بر اساس سوژه ای که آخرین متن هست، یه داستان بنویسین که: جذاب باشه، ترجیحا نامک باشه، لحن محاوره ای نداشته باشه (یعنی کتابی باشه و کلمات شکسته نشده باشن، برعکس این متن!) و از همه مهم تر فقط ۵۵ کلمه باشه. (بر اساس شمارنده کلمات word بدون احتساب عنوان و اسم خودتون. خودمون هم نمی دونیم چرا ۵۵ کلمه، یه عددی پروندیم!) تخیل تنو رو آزاد بذارین و داستان رو تا جمعه هفته دیگه به شمار های بالای صفحه پیامک یا تلگرام کنیم.

اما سوژه: «در آگهی استخدام کارمند برای یک شرکت نوشته شده بود: اولویت با افرادی است که گیاهخوار هستند.»

زود باشین، منتظریم.

tellodrone روبات پرند ۴ پره که بچه ها در مسابقات جهانی کره جنوبی با آن قدرت بر نامه نویسی شان را به رخ کشیدند

از قطعه هایش استفاده کنیم. البته خیلی هم ناراحت کننده نیست چون وقتی روباتی را باز می کنیم، قطعاً یکی بهتر از آن را می سازیم و تجربه ای تازه به دست می آوریم». با این همه هزینه آیا بچه های قهرمان روباتیک، حمایت مالی می شوند؟ طهورا جواب

می گوید: «تیم ما سال گذشته مقام اول مسابقات جهانی دانش آموزی را به دست آورد. ما هر روز و هر ساعت مان را در کارگاه گذرانندیم اما وقتی با مقام اول جهانی بر گشتیم، استقبال در خوری از ما نشد. روبات ها همان طور که گفتم چند میلیون هزینه دارند و مسابقات هم با هزینه خودمان برگزار می شود. این دانش حالا در اختیار دانش آموزان ایرانی است و باید بیشتر قدرش دانسته شود».

روبات انسان نما را عشق است

«امیر محمد حسینی»، حکم آچار فرانسه تیم روباتیک پسر ها را دارد؛ هم دستی در برنامه نویسی دارد، هم در بخش مکانیک کمک می کند و هم در بخش الکترونیک می درخشد. امیر محمد تا حالا سه بار به مسابقات جهانی رفته است. از او درباره برنامه اش برای آینده و خفن ترین روباتی که می خواهد بسازد، می پرسیم. او از روبات های انسان نما می گوید و عشقی که برای ساختنش دارد. راستی چرا همه بچه ها به روبات انسان نما فکر می کنند؟ امیر محمد می گوید: «من تا حالا در همه رشته های روباتیک شرکت کرده ام ولی روبات های انسان نما به دلیل هوش مصنوعی شان تعامل بیشتری با آدم ها دارند و جذاب ترند». امیر محمد از این روز های کرونایی و تعطیلی مسابقات می گوید: «من از اول هم در خانه کار می کردم و الان مشکلی با وضع موجود ندارم. این روز ها برای مسابقات حضوری بعد از کرونا آماده می شوم. هر چند که الان مسابقات آنلاین هم برگزار می شود ولی حس و حال رقابت های واقعی را ندارد. سرعت اینترنت بالا و پایین می رود و شرکت در مسابقات آنلاین، اعصاب آهنی می خواهد. به علاوه همه قهرمانان روباتیک در این مسابقات حضور ندارند و این هم از دیگر محدودیت هایش است».

آثار شما

مرهم دردهای عاشقان

راضیه اکبرزاده | ۵۱ ساله از بشرویه

مثل همیشه جامانده ام. عاشق ها مجنون وار به سوی تو می آیند و من جامانده ام. چه کنم؟ در حسرت دیدار ت مثل شمع مزارت می سوزم ولی باز هم زنده ام؛ چشمانم تا روی دلارای تو را نبینند، خیال بسته شدن ندارند. این روز ها دلم بدجور هوایت را دارد. از این طرف و آن طرف عطر تو می پیچد و بغض جاری می شود از چشم های بی بارانم. اشکالی ندارد، من هم یکی از آن همه دلدار و دل سوخته که آخر صف ایستاده است و در خیالش هم تو را پیدا نمی کند. می دانم آن گونه که باید عشق تو را نمی شناسم اما چه کنم با تپش های قلبم وقتی دلداد گانت را می بینم که چه عاشقانه برای رسیدن به تو قدم برمی دارند و برای رسیدن به کویت چه سختی هایی که تحمل نمی کنند؟ وقتی عشق بازی های شان در راه تو را می بینم و «لیلیک یا حسین» شان را می شنوم، دیگر طاقت نمی آورم. یعنی دلم طاقت نمی آورد و شروع می کند به پزدن؛ به هر سمت و سویی می رود تا به تو برسد، تا روی گنبد بنشیند و آرام بگیرد. حال و هوای حرمت را، روز و شب سرزمینت را نمی شناسم اما تو را که می شناسم. خوب می دانم نامت هر آشفته حالی را آرام می کند. تو را خوب می شناسم چون تو دلم را از زنجیر هایی که برایش ساخته بودم، از قفسی که با همین دست هایم برایش ساخته بودم، آزاد و رها کردی. حالا دل پروبال شکسته ام با عاشقانت راهی شده است. خدوت خوب می دانی مرهمش چیست و چه طبیییی از تو بهتر؟ می دانم دلم را خدایی برمی گردانی، دلم را البریزی می کنی از عشق جاودانه ات و مرا همین بس! دل کوچکم تقدیم دستان شفا بخش تو یا حسین!

بدانیم

برای آن ها که حس درس خواندن ندارند

نرگس عزیزی | کارشناس ارشد مشاوره

وقتی حس درس خواندن نداریم، با مادر سه حال نمی کنیم و خلاصه از درس و مدرسه فراری هستیم، به احتمال زیاد بخش انگیزشی ما دچار مشکل شده است. تجربه کشور های مختلف نشان می دهد به هم خوردن برنامه مدارس به دلیل کرونا، باعث شده است تعداد جوانانی که این وضعیت را تجربه می کنند، افزایش یابد. در ادامه یک تمرین برای تقویت انگیزه درس خواندن برای شما داریم و سپس سه نکته که کمک می کند حتی وقتی انگیزه شما ضعیف شده است، بتوانید با هم به درس خواندن ادامه دهید.

✓ تمرینی برای تقویت انگیزه

قرار است در این تمرین خود را در دو نوبت در اواخر آبان تصور کنید.

نوبت اول: خود را در وضعیتی تصور کنید که از ابتدای باز شدن مدارس تا اواخر آبان، درس را جدی نگرفته اید، در کلاس های آنلاین شرکت نکرده و تکالیف را انجام نداده اید. سپس روی کاغذ نمراتی را که در امتحانات کسب خواهید کرد، بنویسید. چه احساسی درباره نمرات خود دارید؟ در آن زمان چه احساسی درباره خود خواهید داشت؟

نوبت دوم: خود را در وضعیتی تصور کنید که از ابتدای باز شدن مدارس تا اواخر آبان، تا حد زیادی تلاش کرده اید، حضور مستمر در کلاس ها داشته اید و تکالیف را جدی گرفته اید. سپس پیش بینی خود را از نمرات اتان یادداشت کنید. چه احساسی درباره نمرات خود دارید؟ در آن زمان چه احساسی درباره خود خواهید داشت؟

مقایسه این دو پیش بینی می تواند تاحدی انگیزه درس خواندن را در شما تقویت کند. در کنار آن نکات زیر به شما کمک می کند بهتر بتوانید به درس خواندن ادامه دهید.

✓ اهداف کوچک روزانه برای خود تعیین کنید

اهداف درسی خود را از شکل رویا خراج و تبدیل به اهداف کوچک و قدم به قدم کنید. داشتن اهداف کوچکی که در دسترس هستند، باعث می شود شما بتوانید با سرعتی کم اما پیوسته به سمت هدف نهایی خود حرکت کنید.

✓ درس خواندن را با موضوعاتی مفرح همراه کنید

اگر زمان درس خواندن کنار دست خود شمع روشن کنید یا فنجانی قهوه داشته باشید، احتمال این که بتوانید مدت طولانی تری پشت میز دوام بیاورید، بیشتر است.

✓ برنامه روزانه را جدی بگیرید

با برخی راهکار ها می توانید میزان صرف انرژی برای آغاز درس خواندن روزانه را کم کنید. داشتن برنامه مشخص و ثابت یکی از مهم ترین راهکارهاست. در کنار آن باید یاد بگیرید وسایلی را که حواس شما را پرت می کند، حداقل در ساعاتی از روز، از دسترس دور کنید. به عنوان مثال در ساعات مشخصی، تلفن همراه را خاموش کنید.